

A kétezres éves druida,
Atticus O'Sullivan
a vadászat istennőinek
és az átverés istenének
célpontjává válik,
akik az apokalipszist
akarják rászabadítani
a világra.

HUNTED

hajszolva

A
VAS-
DRUIDA
Krónikái

* 6 *

KEVIN HEARNE

KEVIN HEARNE

HUNTED

hajszolva

A VASDRUIDA KRÓNIKÁI 6.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

A Kockák Szövetségének:
AK-nak, Barushkának, Alannek, Toothnak
és Pilot Johnnak

Kiejtési útmutató

Ahogy mindig, most is kérlek, emlékezz, hogy ez csak referenciaként szolgál, és részemről teljesen rendben van, ha kedved szerint ejted ki az alábbi neveket, mivel az olvasás lényege, hogy érezd jól magad, és ne a mítoszokból származó szokatlan nevek miatt feshengj. Viszont ha szeretnéd tudni, hogyan kell ezeket kiejteni, íme:

Ír

Aillil: Alljil (az *Udvarlás Étaínnak* című műben Étaín apja és Eochaid Airem fivére is ezt a nevet viseli. Itt a fivérre vonatkozik).

Amergin: Avergin (Legendás ír bárd, akinek a nevét számos módon lehet leírni és kiejteni. A modern ír írásmód szerint *Ambairghin*, és valahogy így kell kiejteni: Áórjin, de Morrigan az ősrít betűzést és kiejtést használja.)

Brí Léith: Bríléj (*síd*, avagy Midhir otthona).

Eochaid Airem: Óhet Ehrem (régés-régen Írország legfőbb királya volt).

Étaín: Ehtín (annyira epikusan dögös, hogy egy eposzt is írtak róla).

Fódhla: Fóhla (Írország egyik lírai neve, és az egyik ír elemi lény neve).

Fúamnach: Fúamna (Midhir felesége).

Midhir: Mi-ir (a Tuatha Dé Danann tagja; Aenghus Óg és Brighid féltestvére).

Orlaith: Orla (bizony, a végén lévő „ith” csak azért van ott, hogy jól nézzen ki).

Lengyel

Dukla: Dúkla

Gościniec pod Furą: Gostniéc pod Fúró

Jasło: Jasvó

Katowice: Katóvicu (egy város Lengyelország déli részén).

Pustków Wilczkowski: Pustkó Vilcskovszki

Sokołowska: Szokovovszka

Wojownika: Vojovníka

Wrocław: Vrotszvoľ

Żubrówka: Zsubrufka (Lengyelországban népszerű vodka, de máshol is elérhető, almalével és almaborral keverve igen ízletes).

Megjegyzés az olasz idézet fordításához

Az egyik részben Atticus Dante *Purgatoriójából* idéz eredeti olasz nyelven, viszont angol fordítást már nem tesz hozzá. (A szerző az angol változathoz Henry Wadsworth Longfellow fordítását adja meg.) A magyar fordítást Babits Mihály készítette.

*Là 've 'l vocabol suo diventa vano,
arriva' io forato ne la gola,
fuggendo a piede e sanguinando il piano*
„...a nevét levetvén,
gyalog futottam addig – vérem átszúrta
torkom sebéből az utat belepvén.”

*Quivi perdei la vista e la parola;
nel nome di Maria fini', e quivi
caddi, e rimase la mia carne sola*
„Ott szemem elhalt, szavam beleájult
Mária szent nevébe – ott elestem –
és húsom maga maradt és elárvult.”

Első fejezet

Különös, amikor biztonságban érzed magad, nem gondolsz arra, milyen tennivalóid vannak, de amikor az életedért futsz, hirtelen beugrik a teljes lista azokról a dolgokról, amiket mindig is meg akartál tenni.

Mindig is holtrészegre akartam inni magam egy bajszos férfival, hazavinni, néhány felesel tovább súlyosbítani a májkárosodást, majd leborotválni a fél bajuszát, miután kidőlt. Távozásom előtt még megfigyelőrendszert is kiépítenék, csak hogy ébredésekor rendszeren megsodálhassam a reakcióját (és a másnaposságát). Persze én egy, az utcában parkoló fekete, ablaktalan furgonból figyelném. Lenne velem a kocsiban egy szószátyár számítástechnikus is az MIT-ről, akinek majdnem összejött egy fizika szakos kocka csaj, de ő mégis dobta a srácot, mivel nem gyorsította fel a részecskéit.

Nem emlékszem, mikor ötlöttem ki ezt, és adtam a listámhoz. Biztos, miután megnéztem a *Két tűz közöttet*. Soha nem szerepelt a listám élén, nyilvánvaló okok miatt, de az emléke teljes technicolor fantáziaként bukkant fel, amikor Romániában az életemért futottam. Kész rejtély az elménk!

Valahol mögöttem Morrigan szorította vissza a vadászat két istennőjét, Artemiszt és Dianát, akik úgy döntöttek, rám férne már a halál, de Morrigan felesküdt rá, hogy megvéd az ilyen erőszakos végtől. Oberon a balomon szaladt, Granuaile a jobbomon, körülöttem az

erdő csendben rengett Faunus pandemóniumától, ami megzavarta a druidakötelékeket Tír na nÓghoz. Nem tudtam biztonságban sikot váltani. Csak futni tudtam, és átkozni az ősi görög-rómaiakat.

Az írekkel és az északiakkal – és sok más kultúrával – ellentétben a görög-rómaiak nem csupán örökké fiatalként képzeltek el az isteneiket, de az erőszakos halálra alkalmatlanként is. Ó, hát ott volt nekik a nektár és az ambrózia, hogy a bőrük ránc nélkül, a testük pedig kiváló formában maradjon, a vérüket ichorrá változtatták, ami olyasféle varázskételekhez és -italokhoz hasonló, mint ami más panteonok számára is elérhető, de ez még nem minden. Képesek voltak a teljes regenerációra, amitől lényegében halhatatlanná váltak, így ha még machaca módjára téped, majd guacamoléval és meleg tortillával meg is eszed őket, teljesen új testben élednek újjá az Olümposzon, és folytatják az üldözésedet. Emiatt nem halt meg soha Prométheusz sem, pedig mindennap felfalta a máját egy keselyű, ami furamód soha nem sóvárgott változatosabb diéta után.

Ez nem azt jelenti, hogy senki sem tudja legyőzni őket. Amellett, hogy más halhatatlanok leölhetik őket, az olimposziaknak ugyanúgy az időben kell létezniük, mint mindenki másnak. Bacchust ledobtam a Tír na nÓghban egy lelassult idejű szigetre, és ezt az olimposziak magukra vették – de olyannyira, hogy inkább megölnének engem, mintsem hogy visszahozzák Bacchust.

Egy pillanatig sem gondoltam, hogy ezt megtehetném a vadász-istennőkkel is. Egyrészt sokkal harcképzettekk voltak, másrészt nagyon fedezték egymás hátát, míg igyekeztek az enyémet eltalálni.

– Hová megyünk? – kérdezte Granuaile.

– Többnyire északnak, egyelőre. Még minden mozgásban van.

„Ahogy a hólyagom is. Hagytam ott egy kis folyadékot, amikor láttam a közelgő nyilakat” – mondta Oberon. Morrigan mindkét nyilat a pajzsával védte ki, és szólt nekünk, hogy fussunk.

– Kis híján én is, Oberon – mondta Granuaile. Már ő is hallotta Oberon hangját, mivel teljesen druida lett. – Le kellett volna

guggolnom, vagy ellöknöm Atticust, vagy bármi, de helyette csak azon voltam, nehogy bepisiljek.

– Csak később tarthatunk pisiszünetet – mondtam. – A távolság most a legfontosabb.

– És gondolom, nem a lopakodás. Az erdőn átvágva könnyen követhető ösvényt hagyunk magunk után.

– Majd fortélyoskodunk, ha lesz elég helyünk hozzá.

Morrigan érdes női hangja a fejembe hatolt. Nem igazán bírtam ezt a szokását, de per pillanat jól jött. Örömmámorban úszott a hangja.

„Egy emlékezetes csata! Bárcsak többen lehettek volna szemtanúi, és Amerginhez hasonló bárdok foglalnák dalba!”

Morrigan...

„Ide figyelj, Siodhachan! Egy ideig még távol tartom az üldözőidet. Ám hamar ismét vadászni fognak rád.”

Valóban? Veled mi lesz?

„Jobb vagyok náluk. De nem halhatatlan. A végem közel, láttam. De micsoda egy vég lesz!”

Lelassítottam és visszaneéztem. Granuaile és Oberon is megállt.

Meg fogsz halni?

„Meg ne állj, szaladj, te bolond! Fuss, figyelj és ne aludj! Tudod, hogyan tartsd távol magadtól az alvás szükségét, nem igaz?”

De igen. Meggátolom az agyamban az adenzintermelést, és...

„Elég a modern szavakból! Tudod. Most meg kell találnod az egyik régi utat Tír na nÓgba, amelyiket nem őrzik, vagy el kell jutnod a vadász Herne erdejébe.”

Herne erdejébe? A windsori erdőre gondolsz? Bitang egy futás lesz az Európán át!

„Vagy akár inkább meg is halhatsz” – emlékeztetett rá Morrigan.

Kösz, nem. A windsori erdő viszont már nem igazán egy vadon. Inkább egy szépen megnyírt park. Emberek teázgatnak benne. Még talán krocketteznek is. Az nem erdő.

„Megteszi. Herne ott van. Védelmezi. És vannak barátai is. És Sidhachan, emlékezz rá, hogy Gaia jobban szeret minket az olümposziaknál. Ők a hosszú életük során semmit sem adtak neki. Még most is a pandemóniummal sebzik őt. Szétoldozom a szekerük kötését; egy ideig yalogs járnak majd, amíg a kovácsuk újat nem készít nekik. Használd ki, és tegyél szert minél nagyobb előnyre!”

Valamit nem értettem.

Morrigan, ha ezt te láttad előre, miért nem figyelmeztettél?

„A nőddel voltál.”

A nőmmel? Ha így szólítanám Granuaile-t, hirtelen elveszíteném néhánny fogamat. Nem az enyém. Nem birtokolhatsz senkit sem.

„Ezt én is alaposan megtanultam.”

Rendben, mi köze van ennek az olümposziakkal vívott nevetséges küzdelemhez? Az egészet elkerülhettük volna.

„Nem. Ez mindenképp elérkezett volna. A halasztása mit sem ért volna.”

Viccelsz? Erről szól az élet. A halál halasztása. Veszek neked egy kis Prozacot.

„Hallgass! Van számodra valamim, amit a modern emberek szívvelyes búcsúajándéknak neveznek.”

Összerándultam a gondolatra, vajon Morrigan mit tart szívvelyesnek, szóval csak annyit mondtam:

Egy búcsúajándék?

„A Tír na nÓgban van egy Idő-sziget ezen a címen. – Egy látomás jelent meg a fejemben, egy ogham szöveggel vésett kőobeliszk. – Látod?”

Igen, de...

„Vésd mélyen az emlékezetedbe! Kerüld meg a szigetet! Az árral szembenéző oldalon kutasd át alaposan a fák vonalát, ahol látsz valakit, akit érdemes lenne magaddal vinni. Ekkor kérd Goibhniu segítségét!”

Morrigan, miért?

„Mivel csapdába estem, és ez az egyetlen kiút. És mivel te már választottál, és bizony jól választottál. Nem hibáztathatom őt.”

Néhány lépést kihagytam, miközben a szavai leülepedtek bennem. Granuaile aggodalmasan rám tekintett, én a fejemet rázva jeleztem, hogy semmi baj.

De... Morrigan, soha nem mondtál semmit.

„Számított volna? Engem választottál volna?”

Nem tudom. De esélyt sem kaptam.

„Minden nap egy esély volt rá, Siodhachan. Nap nap után kétezer évben át. Ha érdekelt volna, lett volna lehetőségem rá, hogy kifejezd. Megértem. Megijesztetek. Ahogy mindenkit. Ez tény, ami elől nem menekülhettek, de bár ne így lenne!”

Hát... igen. Éppen két olümposzival hadakozol, mi meg most erről beszélgetünk. Ez ijesztő.

„Felkészülten érkeztek. Szintetikus az anyag. Nem tudok kötést kialakítani. Igen képzetek, próbálják a jobbjomat megsebezni, hogy a varázslatomra hassanak.”

Morrigan, csak tünj el onnan! Megmentettél, és már elég előnyünk van.

„Nem. Meghóztam ezt a döntést. Csak mostanában próbáltam komolyabban megváltozni... mármint azóta, hogy legyőzted Aenghus Ógot. És rájöttem, hogy képtelen vagyok a változásra. Nem tudok barátkozni. Nem tudok gyengéd lenni, csak a legszélsőségesebb körülmények közt. A természetem miatt nem megy. Csak az ijesztés megy, a csábítás, és az ölés módjának megválasztása. Hát nem különös? Régebben csak egy hozzád hasonló druida voltam, bármit megtehettem, amihez kedvem volt. De amióta istennő lettem, azóta a hatalom mellé bizonyos elvárások társultak. Talán inkább láncok. Fel sem tűntek, amíg meg nem próbáltam letépni őket. A természetem többé már nem a sajátom, hogy azt tehessem, amit szeretnék. Csak az lehettek, akit a népem akar, hogy legyenek.”

Sajnálom. Nem tudtam.

„Elmondom neked, így talán bölcsőbb leszel. Ez az isteni mívolt egy rejtett törvénye, és jaj annak, aki rálel! Próbáltam megtagadni, de olyan gyakran megmutatkozott, hogy csakis igaz lehet. Mégis némiképp békére leltem.”

Valóban?

„Ez az én diadalom, Siodbachan: csatába indulhatok, és még indok sem kell hozzá. Általában mégis van rá okom, ami lehet bármi, amit csak kívánok. Szóval ma nem a dicsőségért, a becsületért vagy a vérszomjért harcolok. Hanem... valami másért.”

Érttem. Azért mégis csak mondd ki! A győzelemért.

„A szerelemért.”

Morrigan, én...

Éreztem, amint valami lágyan elpattan a fejemben, mint amikor egy feszülő zsinórt elvágnak. Vagy egy köteléket. Hirtelen üresség támadt bennem, és a rám törő szédülés miatt megbotlottam egy gyökérben, majd nem túl kecsesen pofára estem.

Morrigan?

A csönd a fejemben csak egy dolgot jelenthetett. A mentális kötelékünk olyan volt, mint a konyhai gépek vagy a számítógépek tompa, elektromos zúgása, amit csak akkor veszel észre, amikor megszűnik. Egy igen fájdalmas szertartás során, ami egy démon miatt elvesztett fülem regenerálására irányult, Morrigan számára lehetővé vált, hogy a kötésnek köszönhetően telepátikusan beszéljen velem. Ez most megszűnt.

– Atticus, mi történt? – Granuaile felsegített, és levegőért kapott, amikor meglátta az arcomat. – Megsérültél? Miért sírsz?

Elengedte a karomat, majd újra meg kellett ragadnia, amikor tántorogni kezdtem. Még mindig kissé szédelegtem.

– Morrigan meghalt – mondtam.

Második fejezet

– **M**it gondolsz, lóként tudnád a botodat a szádban vinni? – kérdeztem, elodázva minden kérdést arra vonatkozóan, hogy mi is történt. Letöröltem a könnyeimet a tenyeremmel.

Granuaile megértette, és nem erőltette a témát, bár a hangja ingatag volt a sokktól.

– Szerintem menne.

– Helyes. Hagyd itt a ruháidat! – Elkezdtem levetkőzni, és néhány mély lélegzettel próbáltam elűzni a fejemből a szédelgést. – Tényleg igyekeznünk kell! Patásként megiramodunk, és majd menet közben feltöltődünk a földből.

Granuaile lehúzta a felsőjét.

– Morigan azt mondta, hogy a régi utak beomolhattak, vagy őrzik őket – mondta, felidézve az istennő hozzánk intézett szavait. – Átverekedjük magunkat, és használni fogjuk az egyiket?

– Inkább egészen Angliáig futunk. Vagy legalábbis Franciaországig, mert a csatornán át úsznunk kell.

– Most komolyan Romániából egészen odáig futni fogunk?

– Ahogy mondd.

– Nem szállhatnánk vonatra? Elköthetnénk egy kocsit is, vagy ilyesmi.

– Nem. Hallottad, mit mondott Morrigan. Azt látta, hogy csak úgy élhetjük túl, ha végig futunk.

– Ennek semmi értelme.

– Ha a túlélésünkről van szó, nem fogadnék Morrigan látomásai ellen. Ő pontosnak bizonyul... mármint bizonyult az élet-halál kérdésekkel kapcsolatban.

– Nem a mondandója igazát vitatom. Csak meg akarom érteni, miért igaz.

Megvontam a vállam.

– Még nem tudom a választ. Majd menet közben kiderítjük. Úgy vélem, mindenre útközben kell rájönnünk.

Amint levetkőztünk, a fegyvereink pedig előttünk heverték a földön, átváltoztunk patásokká – egy szarvassá és egy gesztenyebarna kancává –, majd a szánkba vettük a fegyvereinket.

„Hé, srácok, reménykedjétek, hogy nem érünk olyan sűrű szakaszhoz, ahol a fák szorosan egymás mellett nőttek!” – mondta Oberon.

Erre nem volt válaszom, de Granuaile-nek biztos, mivel Oberon kifakadt:

„Micsoda? Komolyan? Muszáj? – Biztos igenlő választ kapott, mivel így folytatta: – *Muszáj lesz valamilyen nyeregtáskát vagy valamit beszerezni.* – Felvette Granuaile egyik combtokját, amiben a három levélpengés dobókését tartotta. – *Azzal ugye tisztában vagytok, milyen röhejesen festünk? Ismerek egy lósuttogót, és azt tutira fel fogom hívni miattatok.*”

Az egyoldalú csipkelődés akkor sem állt le, amikor futni kezdtünk, amiért én nagyon hálás voltam. Egy addig örökkévaló élete hirtelen véget ért, és ez megrázott. Oberon megjegyzéseihez egyetlen találó visszavágással sem tudtam előállni. Egyszerűen túl sok mindennel kellett megbirkóznom, amihez még az is hozzájött, hogy kitaláljam, miképp élhetjük ezt továbbra is túl.

Amint elhagytuk az Erdélyi-középhegység lábát, rá tudtunk gyorsítani egy kisebb fennsík peremén, aztán a vadont magunk mögött hagyva sík, megművelt földeken át szaladtunk. Északnyugat

felé vettük az irányt, nehogy újabb dombok lassítsanak le minket. Szőlőskerteken, lucerna- és gabonaföldeken át haladtunk, hogy elkerüljük a falvakat. Két folyón is átúsztuk, és ahogy napnyugtával Nagyváradtól dél felé mentünk, elértünk Magyarországra. Oberon keresztül továbbítottam Granuaile-nek, amit Morrigan mondott, legalábbis a Herne erdejére vonatkozó részt.

Azt kérdezte tőlem: „*Milyen úton kellene eljuttunk oda?*”

A legjobb esélyünk a sima futás volt, hacsak nem találjuk meg valahogy Tír na nÓg egyik olyan régi útját, amelyiket nem felügyelik. Biztos voltam benne, hogy mindet megfigyelik. Akik az üldözésünk mögött álltak, biztosra akartak menni az elfogásunkat illetően, ami nem menne, ha eljutva Tír na nÓgba, utána egy teljesen másik síkra váltanánk. A rómaiak ugyanígy tettek az ősi druidák esetében, amikor a vámpírok és Minerva istennő segítségével próbáltak meg kiirtani minket. Első lépésként leégették a kontinens összes szent ligetét, akkoriban ezek jelentették az egyetlen köteleket Tír na nÓghoz; a második lépés minden régi út őrzése volt; a harmadik lépés pedig, hogy Minerva révén átláttak az álcánkon. Úgy sikerült elmenekülnöm előlük, hogy a Római Birodalom északi határvonala mögé szaladtam. Az se lepett volna meg, ha kiderül, hogy Minerva adott tanácsokat Pánnak, Faunusnak és a vadászis-tennőknek a levadászásunkkal kapcsolatban.

Viszont még soha nem próbáltam átszaladni Európán. Egyszer átutaztam rajta, ifjúsági szállókban pihentem meg, és kis plecsniket applikáltam a hátizsákomra, mivel úgy voltam vele, hogy mókás kis álca, de ráérősen haladtam, és a hegymászás kellemes élménynek számított. Ezúttal a hegyek csak arra lettek volna jók, hogy lelassítsanak minket, valamint nem akartam sehogy sem felfedni a kijelölt úti célunkat sem. A Doveri-szoroshoz úgy juthattunk volna a leggyorsabban, ha északnyugatnak tartunk, és egyből ott is vagyunk. Ám ez az útvonal nemcsak egy sor hegyet tartogatott, hanem számos nyüzsgő várost is, mint amilyen Budapest és Bécs. Félrevezetésre volt szükségünk, és arra, hogy végig a

földdel legyünk kapcsolatban. Ezért a magyar határnál vettem egy éles kanyart észak felé, hogy amint átkelünk a Kárpátokon, a sík vagy legalábbis kevésbé dombos területeken maradhassunk egészen Franciaországig. Északnyugat felé akartunk futni, Lengyelországon és Németországon keresztül, hogy azt gondolják, Svédország vagy Dánia irányába tartunk. Elkerültük a legtöbb falvat, minimalizáltuk a kapcsolatot az apokalipszist váró erdei túlélőkkel, és közben az elemi lények tanácsát is ki kellett kérnem. A latin gondolati teret használva megszólítottam a kárpáti elemi lényt, ami számos, Gaia számára teljesen értelmetlen politikai határon túlnyúlón uralkodott.

„Druidák futnak / Útmutatás kell / Lehetőleg embereket és városokat elkerülve.”

Egy rövid párbeszéd következett Kárpátiával, majd ki is egyeztünk egy olyan útvonalban, ami északra vezetett, át Magyarország és Szlovákia vidéki területein, egészen a Kárpátokig.

Tervvel a zsebünkben és egyórás úttal magunk mögött, maradt időm érezni, és az érzések nagy része kifolyt a szememből, miközben futottam. Szinte egész életemben Morrigan imádtam, és az utóbbi években ennél is többről volt szó. Ő volt számomra a sötétség, a vég váratlanul gyönyörű hírnöke, a küzdelemre készítő fájdalom, aki miatt fejlesztettem magam. Brighid számára ő volt a kellő egyensúly, nem amitől pusztán félni kell, hanem amit meg is kell becsülni. Ahogy Brighid a fényt, az alkotást és a költészetet hozta el számunkra, úgy Morrigan éberséget, a létezés tapintható élet adta a létezésemnek azzal, hogy megosztotta velem az övét.

Így utólag már világossá váltak a jelek, amelyek arra utaltak, hogy Morrigan egy átlagos halandónál jobban kedvelt. Főleg hat évvel ezelőtt, amikor elvett Granuaile-től, hogy kijavítsa a kézfejemben lévő tetoválásokat, és rá nem jellemző közvetlenséggel fordult felém, de figyelembe sem vettem, hiszen egy olyan helyiségben voltunk, amelyet különböző kötésekkel bájoltak el a harmónia előidézése végett. Csak utólag tűnt fel, hogy az ottlétünk azóta is

kísértette őt. Amint elhagyta a helyet, újra elővette a kegyetlen énjét, még ha nem is igazán vágyott rá. És emiatt pattant el benne valami; nem valami csávó iránt érzett szerelem miatt, hanem annak hiánya miatt, hogy kedve szerint, szabadon szeressen.

Próbáltam a barátja lenni, amitől bizonyára csak tovább romlott a helyzet. Elmentünk együtt néhány baseballmeccsre, csak hogy együtt legyünk kicsit, és ő nem bírta ki, hogy ne tegyen megjegyzést a játékosok kudarcától való félelmére, vagy a gyenge teljesítményük miatti szégyenükre és kétségbeesésükre, és csak akkor látta a győzelmeiket, amikor én rávilágítottam a tényekre. Ekkor mindig fintorgott, mert dorgálásnak vette. Mintha úgy érezte volna, hogy neki előbb vagy legalább ugyanakkor észre kellett volna vennie, de az ilyen dolgokkal kapcsolatban egy szűrő blokkolta a látását. A stadionba lépve mindig optimizmussal telve állt neki az estének, meg volt róla győződve, hogy ezúttal képes lesz élvezni a versengést és a társaságomat csak úgy, felszínesen, és figyelmen kívül tud hagyni minden érzelmet, amire a halálhoz, háborúhoz és vágyhoz köthető istennőként ráhangolódott. Általában ez az optimizmusa a harmadik helycserére elillant, és csak csendben ült, kétkedve magában, nehogy olyat mondjon, amit a negatívumok kihangsúlyozásaképpen értelmezhetnek. A vidám észrevételeimmel tett felvidítási kísérleteim csak azt erősítették benne, hogy hiányzik belőle a kellő szociális készség.

St. Louisban is elmentünk egyszer egy meccsre, tettünk egy rövid kitérőt a csapat boltjában, és ledöbentem, mennyire másképp fest Morrigan a Cardinals mezében és sapkájában. Nagyon aranyosan nézett ki, nem dögös, kívánatos vagy szexi volt, inkább ártatlan, kedves szépség, aki miatt lelkesnek és hálásnak érzed magad, amiért láthatod. Viszont amikor közöltem Morriginel, hogy aranyos, nem értette a dolgot, még akkor sem értékelte, amikor próbáltam elmagyarázni neki. Azt hitte, szexelni akarok vele, majd amikor rájött, hogy nem erről van szó, mindketten kínosan és frusztráltan éreztük magunkat. Az ilyen buktatók ellenére is úgy

éreztem, haladunk valamerre, barátokká váltunk azután, hogy két évezreden át Aenghus Óg elleni kelletlen szövetségesek voltunk. Gondolom, Morrigan nem érezte ezt a haladást elegendőnek vagy megfelelőnek.

Talán éppen annyira feszélyezte őt az is, hogy képtelen volt rábírní a vas elemi lényét arra, hogy egy hidegvas amulettet az aurájához kössön. Akárhogy is próbálkozott, nem tudott elszakadni isteni mivolta kötöttségeitől, és a barátságot kifejezni.

Talán már szabad – leginkább a megkötésektől szabadult meg, és megszabadult egy idióta druidától is, aki soha nem ismerte fel az ő valódi érzéseit. Ha a varázsspektrumon néztem volna, megláthattam volna ezeket az érzelmi kötések, ahogy Granuaile is látta köztünk, amint megszerezte a varázslátás képességét. De sosem mertem így nézni Morriganre. Erről ő is tudomást szerzett volna, és a magánszféra megsértéseként könyvelte volna el, és az ilyesfajta áthágásokat igen durván kezelte.

Talán már én is szabad lettem, de Morriganell ellentétben én nem akartam. Akármilyen nevetségesnek tűnik is, látni akartam, amint a szemét vörösen rám villantva közli velem, hogy végem van. Meg akartam nézni vele még egy baseballmeccset, és megtanítani neki a szotyizás dicső, ám gusztustalan művészetét.

És el kell ismernem, hogy ismét védve akartam érezni magam. Egyedül ő vigyázott rám. Morrigan védőszárnyai nélkül megint ki voltam téve az erőszakos halálnak. Ez persze hosszú életem nagyobb részében így volt, de tudtam, hogy hiányozni fog az elmúlt húsz év viszonylagos biztonsága. Az ellenem irányuló merényletek gyakorisága drámai mértékben megnőtt, amióta eldöntöttem, hogy többé nem futok Aenghus Óg elől, és megnyugvást jelentett, hogy egy istennő fedezett hátulról. Segítsége szórványos volt, és sohasem fájdalommentes, de nélküle már biztos meghaltam volna. Hogy ő már nincs többé, és két halhatatlan loholt utánam, talán azt jelentette, hogy a homokórásban az utolsó szemek is leperregnek végül.

Hamar rájöttünk, hogy nem túl célravezető hármunknak rejtőzködve futni. Véletlenül leszakadtunk a másiktól, szétszóródtunk, olykor egymásnak is ütköztünk. Én látható maradtam, egy szarvas átrohanása egy mezőn nem okoz feltűnést, így nyilván nem jelenthetett problémát. Granuaile-t lóként valaki esetleg megpróbálhatná befogni, Oberont pedig bejelenthetnék kóbor kutyának. Granuaile számára volt a legkönnyebb teljesen láthatatlannak maradni, Oberon álcázta magát, így rohantak a nyomomban.

Segítség nélkül is igen gyorsak voltunk: mindannyian harminc mérföldet tettünk meg óránként, és egy vagy akár három óráig is tudtuk ezt pihenés nélkül tartani. Gaia segítségével viszont ezt feltöltük negyven-negyvenöt mérföld per órára, és vég nélkül tudtuk tartani, mert közben feltöltöttük az izmainkat, és megelőztük az oxigénhiányt.

Szlovákia keleti felén főleg vidéki táj terült el, így könnyű dolgunk volt, főként miután este mindenki hazatért. Az élénk kerülő utaknál lelassítottunk, vagy átugrottuk az alacsonyabb kerítéséket, de amúgy lendületben maradtunk, és szóltanul rohantunk abban bízva, hogy akkora előnyt szereztünk, amit a vadászisztennők soha nem tudnak majd behozni. A Vel'ká Domaša nevű tótól északra ütköztünk az első problémánkba.

Domaša észak–déli fekvésű, alakját egy gát alakította az Ondava folyón. A felszínén ezüstösen tükröződött a holdfény, és úgy nyolc mérföld hosszan terült el a bal oldalunkon, ahogy átvágtunk a tó keleti felén az erdős dombokon. Egy olyan öregebb erdő volt ez, ami az emberben a biztonság érzését kelti, mivel az aljnövényzet már vagy kipusztult, vagy rájöttek, hogy nem rejtegethet nagy, emberevő ragadozókat. Túrztak benne, és inkább gombákat zsákmányoltak.

Leereszkedtünk a dombon, miután elhagytunk egy aprócska települést az északkeleti part mentén, egy úgy ötszáz fős falut, aminek később megtudtam a nevét: Turány. Ekkor Oberon orra szagot fogott, akárcsak az enyém.

*„Hé, Atticus! Valami vagy meghalt, vagy egy vámpír van a közelben.”
Én is érzem – feleltem.*

„Az Okos Csaj is azt mondta, hogy érzi.”

Rendben, egy kicsit nyugodjunk meg, és mondd meg neki, hogy ne változzon át! Ha emberré válik, a vámpír megérzi.

„Így nem érzi meg?”

Jelenleg csak ártalmatlan állatok vagyunk, ő pedig bizonyára emberek után kutat.

Egy út terült el előttünk, ami egy határátkelőhöz vezetett, majd keresztül a Kárpátokon. Az volt a terv, hogy nagyjából a keleti oldalán haladunk. Semmit sem láttam az észak felé vezető úton, de dél felé – a falu irányába – tekintve négy alakot vettem észre, az út mindkét oldalán kettőt. Mind dél felé néztek, és nagyon úgy tűnt, hogy várnak valamire. Farmert és pulóvert viseltek, kapucnijukat felhúzták, kezüket zsebre tették.

A varázslátás aktiválásával láttam, hogy az egyiknek árulkodó sötét vámpíraurája volt. A másik hármat még veszélyesebbnek tartottam.

Sötét elfek – mondtam.

„Granuaile azt mondja, hogy fel akarja gyűjtani őket.”

Elejtettem egy mentális horkantásfélét. A sötét elfek nem maradnak szilárdak elég ideig ahhoz, hogy elégjenek.

Most valami elmés megjegyzést kellene tennem, hogy a bosszú hidegen tálalva a legjobb.

„Valamikor magyarázd már el ezt a szólást! Úgy mondd, mintha ez valami rossz dolog lenne, de nekem a jégkrém ugrik be, mivel az is hidegen tálalva a legjobb. Szerintem többen állnának bosszút, ha jégkrémmel tálalnák. Esetleg gelatíval vagy fagyasztott joghurttal, csak ne olyannal, amibe gyümölcsöt kevernek...”

Oberon.

„Igen?”

Komolyan, kérdezd meg Granuaile-t, hogy ki akarja-e iktatni őket, vagy fussunk tovább.

A válasz előtt volt némi szünet.

*„Azt mondja, igen. Nem akarja, hogy összebándázzanak a vadászis-
tennőkkel. De ha bele akarunk vágni, akkor azt gyorsan kell csinálnunk.”*

Granuaile-nek ebben igaza volt. A vadászis-tennők útban voltak felénk, és nem késlekedhattunk. Megfordult a fejemben, hogy talán az elfek eleve azért jöttek, hogy feltartsanak minket.

Legutóbb még Thesszalonikiben akadtunk össze sötét elfekkel, és éppen csak megmenekültünk. Most viszont kevesebben voltak, és azóta már Granuaile is teljesen druida lett, olyan erővel, amikkel bizonyára nem számolnak.

A vámpír vajon tudta, mit tehetünk vele? Lehet, hogy fiatalabb volt, aki nincs képben a druidákkal. Viszont tudtam, mi a szerepe a csapatban: ő volt az érzékelőjük. Nem tudtunk volna észrevétlenül odalopózni hozzájuk. Jóval hamarabb kiszagolt vagy meghal-
lott volna minket.

*Először szétoldozom a vámpír kötését, és nyíltan felé rohanok. Gra-
nuaille maradjon láthatatlan, és oldalról közelítse meg a sötét elfeket! Ha
a varázslátását használja, akkor a sötétben is nyomon tudja őket követ-
ni, amikor füstté válnak.*

Granuaile átváltozott, de láthatatlan maradt, és úgy tűnt, valami nem tetszett neki, amikor Oberontól a dobókései felől érdeklődött, mivel hallottam, ahogy a kutyám azt mondta:

„A nyáladzás is csak egy a számos ingyenes szolgáltatásom közül.”

Oberon, kérlek, maradj itt! Semmi harapnivalód nincs ott.

*„Rendben, nekem mindegy. Úgyis némi karbantartást akartam esz-
közölni altájon, ha érted, mire gondolok, és ti mindig kiakadtok, amikor
alászállok.”*

*Közöld Granuaile-lel, hogy indulhat. Most megyek, szétoldozom a
vámpír kötését.*

Emberré változtam, és a vámpírra koncentráltam, közben el-
mondtam az ígét, amitől merő szénné, vízzé és nyomelemekké válik. Most, hogy kikerült a képből, a sötét elfeknek muszáj lesz a sok-
kal korlátoltabb érzékeikre támaszkodniuk. Hallottam Granuaile

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lépéseit távolodni, ahogy futott le a lejtőn az út felé. Megkerülte őket északról, közben én északkeletről mentem rájuk.

A vámpír egy szagot vagy egy hangot észlelhetett, mivel megfordult, és felém mutatott, de összeomlott a ruhái közé, amint aktiváltam a kötést, a farmere a földre hullott, és vörös sárszerű anyag folyt ki belőle. Ledobtam az álcámat, előhúztam Fragarachot, és megrohantam őket pucéran és üvöltve, ahogy mi, kelták csináltuk a régi szép időkben.

A sötét elfek azonnal dobták az emberi álcát. Mivel a vámpír elpusztult, előhúztak egy lapot a *Sigr af Reykr* kézikönyvből, ez egy harcművészet, amely azt jelenti: győzelem a füstből. Anyagtalaná váltak, így nem lehetett őket se leszúrni, se lelőni, se másképp megtámadni. Csodás taktika lett volna olyasvalaki ellen, aki nem látja őket a varázsspektrumon: beleolvadtak volna az éjszakába, ezzel lenyomozhatatlanná téve magukat. Viszont én tisztán láttam őket fehér energiafelhőként, továbbá azt is tudtam, hogy csak öt másodpercre tudják fenntartani a füstalakjukat. Ugyan csak egy másodpercet kell testi alakban eltölteniük, mielőtt újra köddé válnának, ám erre az egy másodpercre sebezhetőek, és ha jól tudom, sérülten egészen addig nem tudnak elfüstölni, amíg fel nem gyógyulnak.

Mindegyik köthetett magához egy fekete kést, ami a testéhez hasonlóan szertefoszlik, majd visszaformálódik, viszont ez mágikus volt, tehát nem hatolhatott át az aurámon. Granuaile-t és Oberont viszont megsebezhetnék ezek a kések, ezért azt akartam elérni, hogy a sötét elfek engem próbáljanak megszúrni, miközben Granuaile orvul rájuk támad.

Ahogy a lejtőn leszáguldvá, majd a mezőn átkelve egészen az úton lévő helyükig eljutottam, feltűnt, hogy nem tartanak az erdő felé, és nem is tömörülnek alakzatba, hogy szembeszálljanak velem. A helyükön maradtak, egy pillanatra megszilárdultak, majd ismét füstté váltak, de megvárták, amíg közelebb kerülök.

Ez különös volt. Megszólint a vézscsengő a fejemben, és abba hagytam az üvöltést, miközben próbáltam kitalálni, mi ez az egész.